

חוטב העצים והמזל

ארצות ערב

"למה לי לkom?" שאל האיש, בלי לזרז.
"למה? כמובן כדי ללכת לעיר."

"כך? ואחרי שאני עובד קשה כל היום אני מרוויח
בקושי לארכוה אתת ביום".

"אבל מה נעשה, בעלי המסקן" קראה האישה "זה
גורלנו שהמזל לא מחייב לנו אף פעם".

"מספיק כבר דאגתי למזל" קרא הוא "אם הוא
רוצה אותי, ימצא אותי כאן. אבל ליער לא יצא
יותר".

"בעלי היקר, האם השtagעת?! אתה חושב
שהמזל יבוא למי שלא רודף אחריו? התלבש,
רתום את הפרדות וצא לעבוד. הרוי אין לנו אף
פרוסת לחם בבית!"

"לא איכפת לי ולא יצא ליער. לא תוכל לשכנע
אותי, שום דבר לא ישנה את החלטתי".
האישה ניסתה עוד לדבר אליו אך לשוווא. הוא
נשאר בミיטה והיא, מיוاثת לגמרי, חזרה
לעובדתה.

כשעה או שעתיים מאוחר יותר דפק בדלת איש
ההוירה הסמוכה. כשהיא פתחה את הדלת
אמר: "בוקר טוב, שכנה. אני צריך לעשות עבודה
ורציתי לדעת האם בערך יכול להשאיל לי את
הפרדות. אני רואה שהוא לא משתמש בהן היום".

לפני מאות שנים חי בעיר חוטב עצים עם אישתו
ועם ילדיו. הוא היה עני מאד והוא לו רק גרזן
לכנית העצים ושתי פרדות שבאזורן הובילו את
העץ לעיר השכנה. אך הוא עבד קשה ותמיד יצא
לעבודה בשעה חמיש בלילה, גם בחורף וגם בקיץ.
כך הוא עבד עשרים שנה ולמרות שבנינו כבר גדלו
ויצאו אליו ליער לעזרה, הכל היה כנגדם והם
נשארו עניים כמו תמיד. בסוף חוטב העצים
התיאש לגמרי ואמר:

"למה לי לצאת כל יום לעבודה כשבסוף לא יוצא
לי מזה כלום ואני נשאר עני כפי שהייתי. לא יצא
יותר ליער! אולי, אם אשאר ואשכב בミיטה, ולא
ארוץ אחרי מזל, המזל יבוא אליו".

לכן לאחרת בלילה לא קם לעבודה ובשעה שש,
אישתו שבניתים ניקתה את הבית, באה לראות
מה קרה.

"אתה אולי חולה?" שאלה בדאגה, כשמצאה אותו
במיטה "התרגול" כבר קרא מספר פעמים. הגיע
הזמן שתקום".

שבקושי עומדות על רגליהן".

"אישה! כמה פעמים אמרתי לך כבר שלא אקים מהמיטה. למה לא תעצבי אותה במנוחה?"
האישה ראתה שבולה לא יסיע לה. היא לקחה סכין גדולה וחטכה את החבלים בהם השקים היו קשורים לגביהן של הבהמות. השקים נפלו על הארץ ומהם נשפר זרם של מטבעות זהב שהאריך את חצר כולה כמו שימוש.

"אוצר!" קראה האישה כשרק יכול להוציא הגה מפייה "אוצר!" והיא רצה לספר לבולה.

"קום! קום!" קראה "צדקת" שלא רצית לצאת לעיר וرك המתנתת למזל במיטה. הוא באמת הגיעו הפרדות שלנו חזרו הביתה עמוסות עם כל הזהב שבעולם, והוא מונח עכשו בחצר. איש בכל הארץ לא יוכל להיות עשיר כמוונו!"

חוטב העצים קפץ מיד על רגליו ורצה לחצר ושם סנור אותו הזהב שמנוח היה סביב.

"את רואה, אישה, הצדקה" אמר בסוף "מזל הוא גחמן ואי-אפשר לסמור עליו. רוץ אחורי והוא יברך ממך. היואר במקומך והוא יבוא בעצמו".

ואולי יעזר לי הוא עצמו?"

"הוא למללה, עדיף שתלך ותדבר אליו בעצמך" ענתה האישה. והאיש עלה וחזר על בקשתו. "אני מצטער, שכני, אבל נשבעתי שלא אקים מהמיטה, ובשם אופן לא אפר את שבועתך".
"از אולי תשאל לי את שתי הפרדות שלך? אשלם לך עבר זאת".

"בוודאי, שכני, קח אותן".

האיש עזב את הבית כשהוא מוביל אליו את שתי הפרדות. הוא שם שקים ריקים על גבן והלך אליו למקום בומצא אוצר טמון. הוא מילא את השקים במטבעות זהב, למרות שידע כי האוצר שיר לסלطن. עם השקים מלאים התחיל להוביל את הפרדות לביתו, אך פתאום ראה שני חיילים שהלכו בדרך מולו. האיש ידע שאם יתפסו אותו עם השלל, דינו מוות בטוח, لكن עזב את הפרדות וברח לעיר. הפרדות שנשאוו לבדן חזרו ישרא לאורוות בעלן.

אשת חוטב העצים הריטה בדיק מהחלון כשהפרדות נכנסו לחצר. הן היו עמוסות כל כך שבקושי יכלו ללכט. היא קראה מיד לבולה "מהר, מהר! קום מהר. שתי הפרדות שלנו חזרו עם שקים על גביהן. המסקנות עמוסות כל כך